

det, at der mellem dem er saa overordentlig stor en Afstand, at enhver Tale om politisk Samvirken der er udelukket. Nu vil man sige: Regeringen kan dog samvirke med Socialdemokraterne, da har den i alt Fald 44 Mand, det er ikke saa overordentlig fjernet fra de 49 Mand, hvorpaa den tidligere Regering byggede. Jeg tænker mig ogsaa — det fremgaar i øvrigt indirekte af forskellige fremsatte Udtalelser —, at det er paa dette Samarbejde, paa denne Gruppering, den nuværende høje Regering bygger, omend Oprindelsen maa søges noget videre ude. Men et Øjeblik efter, at dette blev antydet i Programudtalelsen, var det ejendommeligt at høre fra Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), at Socialdemokratiet indtager en imponerende Stilling og dobbelt imponerende, fordi Partiet er saa isoleret. Det staar ganske alene, i Mod-sætning til samtlige øvrige Partier. Det ærede Medlem brugte ikke et Udtryk, som er almindeligt hos hans Partifæller i Tyskland, men paa Grund af Socialdemokratiets nøje internationale Sammenhæng antager jeg, at dette Udtryk eller den Tankegang, som ligger til Grund derfor, ikke er fremmed for det ærede Medlem og hans Partifæller. I Tyskland bruger man Udtrykket „den reaktionære Masse“. Alle de andre Partier lige fra de Radikale til det yderste Højre ere „den reaktionære Masse“, overfor hvilken Socialdemokratiet staar i ensom Majestæt og som den egentlige Bærer af Fremtidens virkelig demokratiske og frisindede Politik.

Jeg tænker mig, at det er denne Tankegang, som laa til Grund for det ærede Medlems Udtalelser, og det er unægtelig ikke lovende. Imidlertid, hvorledes det vil gaa, om der mellem Socialdemokratiet og den radikale Gruppe er en virkelig politisk Forbindelse, der kan give sig Udslag omend blot i Vedtagelser og Beslutninger paa de Omraader, som ere de mest elementære, for at det politiske Liv overhovedet kan holdes i Gang, ville vi snart faa at se. Der er strengt taget kun en eneste Lov, som det er ganske nødvendigt at vedtage hvert Aar, og det er Finansloven. Dette tør altsaa siges at være det politiske Livs ene fornødne, det er det daglige Brød. Vi ville jo hurtigt faa at se, hvorvidt der paa Finansloven kan tilvejebringes en virkelig politisk Forstaaelse mellem de to Grupper, paa hvilke den nuværende Regering ønsker at bygge sin Politik. Hvis der ikke kan det, hvis de

komme til at staa imod hinanden paa Finansloven, hvis Forholdet bliver det, at naar Socialdemokraternes Forslag gaa igennem, betyder det efter den høje Regerings Mening en Finanslovsforkastelse, det betyder Vedtagelse af en Finanslov, som Regeringen hverken selv kan acceptere eller mener sig i Stand til at gennemføre i det andet Ting, ja saa er i Virkeligheden politisk set Grundlaget bristet. Der kan være en ganske overordentlig Velvillie, man kan arbejde sammen om mange andre Ting, men om en virkelig politisk Forstaaelse, om et virkelig politisk Grundlag for en fælles Aktion kan der fornuftigvis ikke være Tale.

Det skal derfor interessere mig i høj Grad at se, hvorledes Stillingen bliver med Hensyn til Finansloven, om den socialdemokratiske 24 Mands Gruppe er villig til at give Regeringen en Finanslov, som denne kan acceptere, mener at kunne arbejde med og mener at kunne gennemføre i det andet Ting. Skulde det nu mislykkes — og der er jo en Mulighed derfor —, skulde det vise sig, at Socialdemokratiet ikke er villigt til at give Regeringen en saadan Finanslov, mener jeg ikke, at den høje Regering derfor behøver at kaste Kortene paa Bordet og gaa sin Vej. Den høje Regering vil sikkert gøre som enhver anden forstandig Regering: søge den Tilslutning, den ikke kan faa hos dem, den nærmest havde ventet den af, maaske lidt længere ude. Det skulde forbavse mig meget, om den høje Regering ikke under sit Forsøg — et berettiget og nødvendigt Forsøg — for at gennemføre en Finanslov vil komme til at søge den egentlige politiske Støtte i de tre Venstregrupper, som støttede den foregaaende Regering. Jeg skulde antage, det bliver der, den først og fremmest kommer til at søge den, og at den vil have denne Støtte absolut behov for overfor sine nærmeste allierede at kunne gennemføre en Finanslov, som den selv betragter som brugelig. Det vil blive en ganske interessant politisk Situation, som i den Henseende kommer til at foreligge.

Jeg skal saa sige et Par Ord om Parlamentarismen og føje min Røst til det Jubelkor, der har lydt i dette Ting fra alle Sider over Parlamentarismens Anerkendelse. Ja, jeg betragter det ogsaa som overordentlig glædeligt, at det nu kan siges, at det er slaaet fast og anerkendt fra alle Partiers Side, at Landet bør styres parlamentarisk og netop parlamentarisk i den Forstand, vi altid have hævdet i dette Ting. Vi fik den sidste noget